

Φωτογραφία: Claude Cahun

Το ατύχημα

Μαρία Σούμπερτ

Με λένε Κώστα και είμαι είκοσι έξι χρονών. Μένω μόνος μου σε ένα διαμέρισμα στην Καισαριανή κοντά στο νεκροταφείο, και φοιτώ στη Φιλοσοφική Σχολή. Αυτή τη στιγμή βρίσκομαι ξαπλωμένος σε ένα κρεβάτι. Ανοίγω τα μάτια μου και κοιτώ τριγύρω. Όχι, όχι. Μάλλον αυτό είναι αδύνατο. Οι γιατροί λένε πως βρίσκομαι σε κώμα εδώ μήνες, αλλά εγώ είμαι σίγουρος πως όχι μόνο έχω ανοίξει τα μάτια μου, αλλά έχω σκανάρει και το εσωτερικό του δωματίου, έχω βαθμολογήσει τις γκόμενες που βρίσκονται εδώ μέσα και έχω σκεφτεί πόσο θα ήθελα να έχω κάνει σεξ πριν συμβούν όλες αυτές οι μαλακίες. Μπορεί βέβαια αυτές οι εικόνες να είναι απλώς στο κεφάλι μου και να μην άνοιξα ποτέ τα μάτια μου. Τις φωνές όμως τις ακούω σίγουρα. Ίσως να έχω αναπτύξει ικανότητες νυχτερίδας και να δημιουργώ εικόνες από τον ήχο.

Είμαι στο νοσοκομείο. Ξαπλωμένος στο τρίτο κρεβάτι δεξιά από την πόρτα και βλέπω έξω από το παράθυρο. Ευτυχώς εδώ μέσα είναι καλύτερα από το πρώτο νοσοκομείο που με είχαν. Εκεί είμαι σίγουρος πως δεν κουνούσα ούτε βλέφαρο, είχα όμως την κουραδίλα στα ρουθούνια. Πρέπει να ήταν το Γενικό Κρατικό της Νίκαιας. Από το παράθυρο βλέπω στέγες και ουρανό – τουλάχιστον πιστεύω ότι βλέπω, αυτό θέλω να το ξεκαθαρίσω. Η μάνα μου κάθεται όλη τη μέρα δίπλα μου και μου διαβάζει ιστορίες. Αυτό είναι λίγο σιχαμένο. Ένας λόγος που θέλω να συνέλθω είναι για να της πω πως την επόμενη φορά που θα μου διαβάσει άρθρο από το *Ciao* θα χεστούμε άγρια.

Κάθε βράδυ έρχεται η αποκλειστική και αντικαθιστά τη μάνα μου. Μια χοντρή με φρύδια δράκουλα και αδιάκριτο βλέμμα. Πιάνει το σταυρόλεξο και δεν το αφήνει μέχρι να πάει πέντε παρά. Με παίρνει ο ύπνος και ξυπνάω βλέποντάς την να αναρωτιέται ακόμα: «ποταμός της Ελλάδας με πέντε γράμματα στο δέκα οριζόντια». Μια φορά ξύπνησα και την είδα να με έχει ξεγυμνώσει και να με πλένει. Στην αρχή μου άρεσε, δε με είχε πλύνει κανείς για πολλές μέρες και βρόμαγα σαν χαλασμένο τυρί, αλλά όταν η χοντρή αποφάσισε να παίξει με το λουλούκο, τα πράγματα έγιναν λίγο τρομακτικά. Το χειρότερο όμως δεν ήταν πως αυτή παρενοχλούσε σεξουαλικά αναισθητο άνθρωπο, το χειρότερο ήταν πως ο λουλούκος αποφάσισε να ανταποκριθεί και πριν το καταλάβω η χοντρή αποκλειστική μου τραβούσε μαλακία. Την επόμενη είπε στη μητέρα μου πως είχα καλές νευρικές και μυϊκές αντιδράσεις.

«Λέτε να γίνει γρήγορα καλά;» ρώτησε με ελπίδα η μάνα μου.

«Τι να σας πω, νοσοκόμα είμαι. Δεν είμαι γιατρός. Αλλά αν μου τον αφήνατε λίγο καιρό θα σας τον έκανα περδίκι!» απάντησε το τέρας της Ταζμανίας, ενώ εγώ προσπαθούσα να ουρλιάξω, να διεκδικήσω το δικαίωμα της αποκλειστικότητας της μαλακίας. Το μόνο που έκανα ήταν να κοιτάω μπροστά –τρόπος του λέγειν– σαν λαχανάκι, με το βλέμμα χαμένο κάπου στην ευθεία.

Ο πατέρας μου έρχεται κάθε Κυριακή να με δει, πέντε με έξι το απόγευμα. Δεδομένου πως η οικογένειά μου ζει στα Φιλιατρά, ο πατέρας μου έχει τη δυνατότητα να με επισκέπτεται μόνο κάθε Κυριακή, χρησιμοποιώντας το ένα του ρεπό. Μπαίνει στο θάλαμο με τη στολή του, ποτέ δεν έρχεται να με δει με πολιτικά, με το καπέλο κάτω από τη μασχάλη και το μουστάκι στριμμένο με μπριγιαντίνη, ή δεν ξέρω κι εγώ τι σκατά έχει μάθει να χρησιμοποιεί από τον δικό του πατέρα. Το σόι μας ήταν όλοι αστυνομικοί. Εγώ μόνο είμαι το μαύρο πρόβατο, φοιτητής Ψυχολογίας στο Φ.Π.Ψ. της Φιλοσοφικής, μέλος του στεκιού, με πέντε σκουλαρίκια στο ένα αφτί και ξυρισμένο το μαλλί μοϊκάνα. Η μόνη στιγμή που ο πατέρας μου ένωσε ανεκτά για μένα ήταν στο νοσοκομείο όταν μου έβγαλαν τα σκουλαρίκια και λόγω της εγχείρισης μου ξύρισαν ομοιόμορφα το κεφάλι. Μπορεί να μη βλέπει τη διαφορά, τη φαντάζεται όμως, έτσι όπως με έχουν φασκιωμένο με τις γάζες και τους επιδέσμους.

«Λοβοτομή δεν μπόρεσαν να του κάνουν;» ήταν η μοναδική του ερώτηση, την πρώτη φορά που με είδε έτσι φαρδύ πλατύ ξαπλωμένο στο κρεβάτι, με το κεφάλι μπανταρισμένο και τα σωληνάκια να μπαينوβγαίνουν από παντού.

«Αλέκο!» τον αποπήρε η μάνα μου.

«Γιατί, μωρή; Νομίζεις πως μας ακούει; Γαμώ το Χριστό του!»

Πού να 'ξερε ο Αλέκος πως ο γιόκας τα άκουγε όλα. Και θα συνερχόμουν κάποια στιγμή, δε θα συνερχόμουν; Θα τα λέγαμε τότε.

Η αδερφή μου είναι ζήτημα να ήρθε να με δει τρεις φορές όλες κι όλες. Λιγότερες κι απ' τον πατέρα μου, αν και αυτός δεν το έκανε επειδή ήθελε, αλλά από υποχρέωση και αίσθηση καθήκοντος. Εκείνη όμως, δεν εμφανίστηκε ούτε μια φορά, απ' όταν φύγαμε από το Γενικό Κρατικό και ήρθαμε στον Ευαγγελισμό. Πώς έγινε η μεταφορά και γιατί, δεν το ξέρω. Θυμάμαι μόνο πως με γράπωσαν σαν το ζώο, με πετάξανε πάνω στο φορείο και με μετέφεραν σε ένα διάδρομο που μύριζε αίμα, ορό και σκατά, με πάρκαραν στο ασθενοφόρο και με ιλιγγιώδη ταχύτητα με μετέφεραν στον Ευαγγελισμό, παίζοντας σε όλη τη διαδρομή φλιπεράκι με το κεφάλι μου που χτυπούσε από δω κι από κει στις λακκούβες, τα φρεναρίσματα και τις αλλαγές λωρίδας.

Εκεί δεν την είδα ποτέ την Ευαγγελία. Δεν ξέρω γιατί δεν ήρθε να με δει ξανά. Άκουσα τη μάνα μου μόνο να δικαιολογείται στην αποκλειστική πως δεν μπορούσε να αφήσει έτσι εύκολα την οικογένειά της, έμενε με τον άντρα της και τα δύο της παιδιά –δύο παιδοβούβαλα, τριακοσίων κιλών έκαστο– στον Πύργο και δούλευε γραμματέας σε ένα λογιστικό γραφείο.

«Πού να αφήσει την οικογένειά της, κυρα-Έλλη μου...» της κλάφτηκε, όταν η Έλλη τη ρώτησε με το διαπεραστικό της βλέμμα, γιατί δεν έρχεται να με δει ποτέ η αδερφή μου.

«Ε, δεν μπορεί, όλο και κάποιο Σάββατο θα μπορούσε να το κανονίσει. Κάποια Κυριακή με τον άντρα σου», αντέτεινε εκείνη κι εγώ συμφώνησα, παρότι κανείς δε μου έδινε σημασία.

«Δεν μπορεί να φύγει έτσι εύκολα. Μην κοιτάς που εγώ ήρθα κι εγκαταστάθηκα εδώ. Έχει και το σπίτι του ο Κώστας μου, έχω κάπου να μείνω... Και τα παιδιά μου τα μεγάλωσα, ελπίζω μόνο...» και αναδύθηκε σε λυγμούς.

Στο σπίτι μου. Καταλάβετε; Η Γιώτα έχει εγκατασταθεί στο σπίτι μου! Ένας θεός ξέρει τι θα έκανε εκεί μέσα. Θα το καθάρισε, θα τα έπλυne όλα, θα έψαξε τα συρτάρια μου, ευτυχώς ό,τι δε θα έπρεπε να βρει, το είχα καταναλώσει από το προηγούμενο βράδυ. Πριν το ατύχημα. Αλλά θα φτάσω κι εκεί. Υπομονή. Δε σκοπεύω να πάω πουθενά.

Το πιο διασκεδαστικό απ' όλα είναι οι γείτονές μου στο δωμάτιο. Τους προηγούμενους στο Γενικό Κρατικό δεν τους θυμάμαι. Αυτοί εδώ όμως είναι ένας κι ένας. Ο μπάρμπα-Τάκης πρώτο κρεβάτι δεξιά έσπασε τη λεκάνη του στα ενενήντα. Τον είχam για τα τελευταία του, αλλά τον βλέπω σε κάνα μήνα να την κάνει από δω μέσα, να γυρνάει στο σπιτάκι του και να μην αφήνει δεκάρα τσακιστή στα παιδιά του, που τον έχουν φάει για τη διαθήκη. Ο κυρ-Λευτέρης απέναντί του δεν έχω καταλάβει τι έχει πάθει. Είναι κατάκοιτος πάντως, και δεν κουνιέται. Η αποκλειστική που του έχει βρει η κόρη του είναι μια Βουλγάρα, καλό μουνάκι, αλλά δεν του δίνει καμιά σημασία. Το κρεβάτι δίπλα μου είναι άδειο και καμιά φορά έρχεται ο Θύμιος και κοιμάται. Ο Θύμιος είναι άστεγος και λίγο σαλεμένος, όπως λένε όλοι, αν και είναι ο μόνος με τον οποίο μπορώ να συνεννοηθώ.

Τι να σου πω, ρε Θύμιο, του είπα το δεύτερο βράδυ – εγκεφαλικά εννοείται. *Δεν ξέρω αν είσαι τυχερός ή άτυχος. Αν είσαι ελεύθερος ή αν είσαι πιο σκλάβος από τους υπόλοιπους.*

«Τι να πεις, ρε Κώστα», μου απάντησε – κανονικά εκείνος. «Εσείς με τη σκλαβιά σας τουλάχιστον δεν πεινάτε και δεν κρυνώτε. Τι να τα κάνεις τα υπόλοιπα».

Μάλλον έφταιγε το ότι μιλούσε δυνατά, το ότι κανείς δεν άκουσε εμένα να του απευθύνω το λόγο, και όλοι θορυβήθηκαν με τον τρελό που μπήκε να κοιμηθεί εκεί μέσα.

«Αφήστε τον ήσυχο», είπε η Ελένη, η κόρη του Μπάμπη, του μπάτσου που πυροβόλησαν στο κεφάλι και είναι σε άγρυπνο κώμα εδώ και τρεις μήνες. «Δεν πειράζει κανέναν, ο καημένος».

Καλό γκομενάκι η Ελένη, αλλά δεν τολμάω να το πω στον Θύμιο, γιατί φοβάμαι πως θα με ακούσει ο Μπάμπης και θα νομίσει πως θέλω να του γαμήσω την κόρη. Με τον Μπάμπη δεν τα πάμε καλά. Μπάτσος αυτός, αναρχικός εγώ, η σύγκρουση ήταν δεδομένη από την αρχή. Στην αρχή ανταλλάξαμε βαριές κουβέντες, μόλις μάθαμε τι πρεσβεύει έκαστος, αλλά μόλις είδε τον πατέρα μου, σταμάτησε να μου τη λέει. Ίσως φοβήθηκε πως θα του βγει και κόρη έτσι, αν και φαίνεται μαζεμένο κοριτσάκι. Ο Μπάμπης είναι γείτονας στο κρεβάτι απέναντι από του Θύμιου – το θεωρώ δικό του κρεβάτι, δικαιοματικά.

Απέναντι από εμένα δεν υπάρχει σταθερός γείτονας. Έρχονται και φεύγουν ελαφριά περιστατικά, κανένα σπασμένο χέρι, κανένα ατύχημα με μηχανή, σπασμένα πόδια και θώρακες. Οπότε δεν κάνουμε κι εμείς τη γνωριμία. Γιατί να γνωριστούμε άλλωστε, αφού δε θα ξαναϊδωθούμε;

Αυτή είναι η γειτονιά μου. Όταν μάλιστα έχει εφημερία το νοσοκομείο, μπαίνουν και άλλα δύο κρεβάτια στο θάλαμο, αλλά και αυτοί φεύγουν γρήγορα. Δε μένουν πολύ. Οι περισσότεροι δεν επιζούν άλλωστε.

Ήταν Σάββατο βράδυ. Είχαμε ξεκινήσει από νωρίς την κραιπάλη. Καθόμασταν σπίτι μου με τον Σάκη και την Μαρία, πίναμε τσίπουρο και κάναμε το ένα τσιγάρο μετά το άλλο. Ελπίζω μόνο να μη βρήκε τίποτε παπάδες η μάνα μου στα τασάκια μετά. Δε νομίζω να

καθαρίσαμε τίποτα πριν φύγουμε. Κατά τις δώδεκα το βράδυ, κι αφού είχαμε γίνει τελείως λιώμα αποφασίσαμε να κατεβούμε στα Εξάρχεια, να βρούμε τα παιδιά και να πιούμε καριά μπύρα. Ο Σάκης και η Μαρία φύγανε με τη μηχανή, εγώ θα κατέβαινα με ωτοστόπ. Όσο και να προσπαθώ δεν μπορώ να θυμηθώ τα πάντα με λεπτομέρειες. Μερικά πράγματα υποθέτω πως έγιναν έτσι, άλλα τα άκουσα όπως τα διηγούνταν ο Σάκης στον Πέτρο –άλλο φιλαράκι– όταν ήρθαν να με δουν στο Γενικό Κρατικό. Και αυτοί δεν εμφανίστηκαν πολλές φορές. Λογικό είναι. Τι να πουν μαζί μου. Ούτε να απαντήσω μπορούσα, ούτε να κάνουμε χαβαλέ.

Τέλος πάντων. Για να επιστρέψω στην ιστορία μου. Γύρω στα μεσάνυχτα βγήκα στο δρόμο και άρχισα να κατηφορίζω, να φτάσω πιο κεντρικά, για να βρω κανένα αυτοκίνητο να με κατεβάσει προς κέντρο. Στην Παπάγου στάθηκα και προσπάθησα να πάρω το αθώο μου βλέμμα. Ο κόσμος δεν παίρνει εύκολα πια αγνώστους από το δρόμο. Φοβούνται μη βρεθούν την επόμενη μέρα σφαγμένοι σε κανένα χαντάκι. Κάποια στιγμή, όταν το κρύο με είχε ξυλιάσει και είχα απογοητευτεί, σταμάτησε μια γιαγιά με ένα Χόντα του '80.

«Πού πας, παλικάρι μου;» ρώτησε.

«Κέντρο», της απάντησα, προσπαθώντας να μην τουρτουρίζω.

«Ελα», μου είπε και άνοιξε την πόρτα του συνοδηγού.

Μπήκα μέσα και αμέσως με χτύπησε στα ρουθούνια η μυρωδιά του αλκοόλ. Η γιαγιά ήταν και αυτή πιωμένη. Καλά θα περνούσαμε. Τουλάχιστον είχε ζέστη μέσα στο αυτοκίνητο.

«Πώς σε λένε;» με ρώτησε.

«Κώστα».

«Αχ, Κώστα λέγαν' και τον άντρα μου, θεός σωρέσ' τον! Πάνε πέντε χρόνια που έφυγε... Νέος ήταν εξήντα πέντε χρονών άντρας! Μέχρι εκεί πάνω...»

Δεν είχα όρεξη να της μιλήσω. Στην πόρτα του οδηγού, έβλεπα ένα μπουκάλι Johny Walker, κόκκινο πρέπει να ήταν. Σε κάθε φανάρι η γιαγιά με κοιτούσε και μου χαμογελούσε. Με ρώτησε για τη ζωή μου, για την οικογένειά μου, για τις σπουδές μου, για τα ενδιαφέροντά μου, για ό,τι μπορούσε κανείς να φανταστεί. Από την πλευρά της κι εκείνη δε σταμάτησε να μου μιλάει για τη δική της ζωή. Μέσα σε λιγότερο από πέντε λεπτά και πριν καν βγούμε στην Παπαδιαμαντοπούλου είχα μάθει πως ήταν εξήντα χρονών, νοικοκυρά, πως δεν είχε παιδιά, και πως ο άντρας της είχε πεθάνει από καρκίνο. Εκεί κοντά στην Παπαδιαμαντοπούλου, πριν περάσουμε τη Μιχαλακοπούλου, η γιαγιά σταμάτησε να μιλάει. Σαν να πάτησε κανείς απλά το στοπ στο κασετόφωνο. Συνεχίσαμε αμίλητοι. Στο φανάρι της Μιχαλακοπούλου, η γιαγιά γκάζωσε για να προλάβει το πορτοκαλί. Ο μπροστινός της δεν ήταν σίγουρος αν θα περάσει και μια γκάζωνε, μια φρέναρε. Όταν τελευταία στιγμή αποφάσισε να περάσει, τον ακολούθησε και η γιαγιά. Το φανάρι είχε ήδη γίνει κόκκινο. Μας χτύπησαν και από τα αριστερά και από τα δεξιά. Πρώτα μας χτύπησαν από τα αριστερά, και η γιαγιά έχασε τον έλεγχο του αυτοκινήτου. Κάπως, δε θυμάμαι πως –πρέπει να πάτησε και γκάζι αντί για φρένο– βρεθήκαμε στο απέναντι ρεύμα. Εκεί μας χτύπησαν και από τα δεξιά. Η γιαγιά πετάχτηκε, αλλά την κράτησε η ζώνη. Εγώ φυσικά δεν είχα δεθεί. Δε δένεσαι ποτέ όταν κάνεις ωτοστόπ. Πρέπει πάντα να είσαι έτοιμος να πεταχτείς έξω από το αυτοκίνητο. Και πράγματι πετάχτηκα. Κάπως έτσι βρέθηκα –αυτό το άκουσα από τις αφηγήσεις του Πέτρου– να έχω σπάσει με το κεφάλι το παρμπρίζ του Χόντα και να εκσφεντονίζομαι από το αυτοκίνητο. Έκανα τρεις τούμπες στον αέρα, πρέπει να έφτασα και τα δυο μέτρα ύψος και προσγειώθηκα με το κεφάλι στην άσφαλτο.

Αυτό που θυμάμαι είναι να κοιτάω τον ουρανό και να σκέφτομαι πως μάλλον κατουρήθηκα από το φόβο μου. Μετά το μόνο που ακολούθησε ήταν μια μαυρίλα. Στην αρχή έκλεισαν τα μάτια μου, μετά ένωσα το σώμα μου να αδειάζει, σταμάτησα να ακούω και τις φωνές των γύρω μου, και όλα απλώς μαύρισαν.

Όταν άρχισα πάλι να έχω συνείδηση του τι μου συμβαίνει, ήμουν ξαπλωμένος σε ένα κρεβάτι, οι γιατροί –που δεν τους έβλεπα, αλλά το ήξερα πως ήταν αυτοί– φορούσαν μάσκες και πράσινες φόρμες και ετοιμάζαν τα εργαλεία τους πάνω από το κεφάλι μου. Κατάλαβα πως ήμουν διασωληνωμένος, ακόμα και αυτό το σωληνάκι στο λουλούκο μου ένιωθα, και απλώς τους άκουγα να ετοιμάζονται να σώσουν ότι μπορούσαν από εμένα.

«Έχει ναρκωτικά και αλκοόλ στο αίμα του. Δεν ξέρω αν πρέπει να τον χειρουργήσουμε», είπε η μια μάσκα.

«Αν δεν τον χειρουργήσουμε τώρα θα πεθάνει από εσωτερική αιμορραγία», είπε η δεύτερη μάσκα, και εγώ προσπαθούσα να καταλάβω τι ακριβώς εννοούσαν με το χειρουργείο και το εσωτερική αιμορραγία. Εγώ για μπίρες πήγαινα.

«Η άλλη τι έπαθε;» ρώτησε η τρίτη μάσκα. Πολύ κόσμος είχα μαζέψει πάνω από το κεφάλι μου.

«Η άλλη δεν έπαθε τίποτα. Ήταν τύφλα κι αυτή».

«Οι γονείς του ειδοποιήθηκαν;»

«Δεν είχε χαρτιά επάνω του και η άλλη τον πήρε με ωτοστόπ. Προς το παρόν είναι αγνώστων στοιχείων».

Αυτό ήταν αλήθεια. Δεν είχα χαρτιά επάνω μου. Δεν κουβαλούσα ποτέ ταυτότητα και τέτοιες μαλακίες. Φακελώματα των μπάτσων για να σε ελέγχουν πιο εύκολα. Οι δικοί μου με βρήκαν μετά από μια εβδομάδα, όταν δεν απαντούσα σε σπίτι και κινητό και πήραν σβάρνα τα νοσοκομεία και τα αστυνομικά τμήματα. Βοήθησαν και τα παιδιά από το στέκι που ανησύχησαν όταν χάθηκα τόσες μέρες και τελικά με εντόπισαν όλοι στο Γενικό Κρατικό της Νίκαιας. Η συνάντηση των γονιών μου με τα παιδιά πρέπει να ήταν ξεκαρδιστική. Ιδίως όταν θα εμφανίστηκε ο πατέρας μου με τη στολή και τον είδαν οι άλλοι... Από τον Πέτρο άκουσα μάλιστα πως είχα και μπάτσο πάνω απ' το κεφάλι μου, γιατί με νόμισαν για πρεζάκι ντίλερ. Πού να 'ξεραν οι καημένοι! Έξαλλος πρέπει να έγινε ο Αλέκος. Μπορεί και να αρνήθηκε όποια συγγένεια.

Ηεγχείριση είχε πολύ ενδιαφέρον. Με είχαν ναρκώσει, λες και χρειαζόταν περισσότερο απ' όσο ήδη ήμουν, και άκουγαν το Ρέκβιεμ του Μότσαρτ. Αυτό δεν το ήξερα. Το έμαθα από ένα νοσοκόμο που αναρωτήθηκε τι ήταν αυτή η μουσική. Εκείνος θα προτιμούσε Μακρόπουλο και Θέλξη. Εγώ πάλι θα προτιμούσα να μη συνέβαινε τίποτε απ' όλα αυτά.

Μου είχαν σφηνώσει ένα σωλήνα στο στόμα και μου ξύρισαν το κεφάλι. Πρέπει να δυσκολεύτηκαν λίγο, γιατί είχα χρησιμοποιήσει πολύ τζελ για να σηκώσω τη μοϊκάνια. Μου έβγαλαν τα σκουλαρίκια και τα πέταξαν σε ένα μεταλλικό μπολάκι. Άκουσα το «γκλινκ!» που έκαναν χτυπώντας πάνω στο μέταλλο. Μετά όλα ήταν θολά. Ένωσα κάτι να μου χαϊδεύει το κεφάλι, φαντάζομαι θα ήταν το νυστέρι. Από κει κι έπειτα νομίζω πως προσπάθησαν να καθαρίσουν τον εγκέφαλό μου από την αιμορραγία. Πρέπει να είχε ραγίσει και το κρανίο σε κάποια σημεία. Ήταν γερή η στούκα.

Μετά κοιμήθηκα. Ή λιποθύμησα. Ή αναισθητοποιήθηκα. Ή έκλεισα τους διακόπτες. Δεν ξέρω τι είναι αυτό που κάνω τώρα, που είμαι σε κώμα και δεν έχω συγκεκριμένες

λειτουργίες. Το σίγουρο είναι πως ονειρεύτηκα. Ονειρεύτηκα όταν ήμουν μικρός στα Φιλιππίνες και πηγαίναμε για μπάνιο στο Μάτι. Ονειρεύτηκα τη χρονιά που δώσαμε Πανελλήνιες και κατάφερα να μπω στο Φ.Π.Ψ. Ονειρεύτηκα την ημέρα που τρύπησα τα αφτιά μου και ξύρισα το κεφάλι μου. Ονειρεύτηκα τη μέρα που έκανα το πρώτο μου τατουάζ. Ονειρεύτηκα την πρώτη φορά που έκανα σεξ με μια Αγγλίδα, λιώμα, σουρωμένη στη Ρόδο, στο πρώτο έτος της σχολής. Έκτοτε διατήρησα μια επιθυμία προς γυναίκες που δεν είναι νηφάλιες. Ονειρεύτηκα την πρώτη φορά που έκανα γάρο και κουμπώθηκα.

Ονειρεύτηκα την ημέρα που τρύπησα τα αφτιά μου και ξύρισα το κεφάλι μου. Ονειρεύτηκα τη μέρα που έκανα το πρώτο μου τατουάζ. Ονειρεύτηκα την πρώτη φορά που έκανα σεξ με μια Αγγλίδα, λιώμα, σουρωμένη στη Ρόδο.

Ονειρεύτηκα την πρώτη μου βραδιά στο κρατητήριο, μετά από μια διαδήλωση. Ονειρεύτηκα τη βραδιά του ατυχήματος, όταν αποφασίσαμε να κατεβούμε στα Εξάρχεια. Ονειρεύτηκα το ατύχημα, είδα τον εαυτό μου να διαγράφει κύκλους πάνω από το έδαφος και να

σκάει με το κεφάλι στην άσφαλτο. Ονειρεύτηκα πράγματα που δεν είδα ποτέ, τη μάνα μου να κλαίει απαρηγόρητη, τον πατέρα μου να σιχτιρίζει, την αδερφή μου να ψάχνει δικαιολογία να μην ανέβει στην Αθήνα. Ονειρεύτηκα τη γιαγιά που οδηγούσε και μάλλον δεν κατάλαβε τι έκανε, ονειρεύτηκα πως ίσως και να πέθαινα.

Όταν άνοιξα τα μάτια μου –τρόπος του λέγειν– δεν ήμουν πια στο Γενικό Κρατικό της Νίκαιας. Με είχαν μεταφέρει μετά από τρεις εβδομάδες στην εντατική, στον Ευαγγελισμό. Πέρασα τρεις εβδομάδες μονάχα με όνειρα. Κάποτε θα ευχόμουν αυτή να είναι η ζωή μου. Μόνο όνειρα. Καθόλου πραγματικότητα. Τι να την κάνεις την πραγματικότητα; Είναι άσχημη και σε χτυπάει με τη ζώνη, όταν είσαι άτακτος. Τώρα είναι το μόνο που μου λείπει.

Άκουσα τη μάνα μου να συζητάει με την αποκλειστική –εκείνη που μου τραβούσε τακτικά μαλακία– πως κανείς δεν ήξερε αν θα ζήσω, αν θα συνέλθω, αλλά εκείνη με είχε τάξει στην Παναγία, είχε πάει γονατιστή στην Τήνο, σε ένα ταξίδι-αστραπή και της είπε πως αν με κάνει καλά, εκείνη θα μπει σε μοναστήρι. Μάλλον την έγραψε η Παναγία, γιατί μετά από έξι μήνες συνεχίζω να τρώω με σωληνάκι, να κατουράω με σωληνάκι, ενώ μου έχουν χώσει και κάτι άλλα σωληνάκια που δεν ξέρω τι ακριβώς προσφέρουν. Ξέρω μόνο πως η καρδιά μου έχει σταματήσει να λειτουργεί τόσο καλά. Το κεφάλι μου παραμένει ξυρισμένο και μπανταρισμένο, δεν τολμούν να το ανοίξουν, φοβούνται μη χυθούν τα μυαλά μου έξω και δεν έχουν κανέναν να σφουγγαρίσει μετά.

«Ας γίνει καλά, κι εγώ θα μπω στο μοναστήρι», έλεγε ξανά και ξανά.

Αλλά τι σημασία θα είχε; Θα άλλαζε κάτι; Και με τον πατέρα μου που ζούσε, το ίδιο ήταν. Σα να είναι σε μοναστήρι. Μόνο που στο σπίτι μας οι κανόνες ήταν πάντα πιο αυστηροί. Σαν παιδιά «οργάνου της τάξεως» –έτσι αποκαλούσε τον εαυτό του, τι ξύλο έφαγα μια φορά όταν τον είπα γουρούνι μπάτσο– έπρεπε να δίνουμε το καλό παράδειγμα συμπεριφοράς και ηθικής. Έπρεπε να είμαστε οι καλύτεροι μαθητές, να ξεχωρίζουμε σε όλα,

να είμαστε το καμάρι της πόλης. Γι' αυτό και η Ευαγγελία παντρεύτηκε έναν οικοδόμο από τον Πύργο, που την απατούσε και τη χτυπούσε, γι' αυτό κι εγώ την έκανα με την πρώτη ευκαιρία, θρονιάστηκα στη Φιλοσοφική και δεν το κούνησα από εκεί για εννιά χρόνια. Εννιά χρόνια δήλωνα φοιτητής, λάμβανα χρήματα από την Οσία Μητέρα και την περνούσα ζωή και κότα. Μέχρι τώρα. Μέχρι τη στιγμή που μπήκα στο αυτοκίνητο της κωλόγριας, η οποία με έστειλε κατευθείαν στην κόλαση. Να ζω από σωληνάκια, με τη μάνα μου να κάθεται δίπλα μου και να μου κρατάει το χέρι όλη την ημέρα.

Θυμάμαι μια φορά που αποφασίσαμε με τους συμμαθητές μου στην πρώτη Λυκείου να κάνουμε κοπάνα και να πάμε σε ένα μπουρδέλο στην Εθνική. Η όλη απόδραση είχε πολύ χαβαλέ. Βρεθήκαμε το πρωί στα λεωφορεία, βάλαμε κάτω ό,τι λεφτά καταφέραμε να μαζέψουμε, βγάλαμε εισιτήρια και μπήκαμε στο ΚΤΕΛ. Κατεβήκαμε μισή ώρα αργότερα, δέκα καυλωμένα παιδάκια και μπήκαμε στο μπουρδέλο. Θα μας έφταναν τα φράγκα για να πηδήξει ένας. Έτσι ρίξαμε κλήρο. Ήμουν τυχερός. Διάλεξα μια Βουλγάρα, θα 'ταν δε θα 'ταν δεκαεφτά χρονών και πήγαμε στο δωμάτιο. Πάνω που είχε αρχίσει να μου παίρνει πίπα κι εγώ να μετρώ ανάποδα για να μη χύσω επιτόπου, κάνανε ντου στο μπουρδέλο οι μπάτσοι, με επικεφαλής φυσικά τον πατέρα μου, ο οποίος προσωπικά μπόυκαρε σε κάθε δωμάτιο για να πιάσει επ' αυτοφώρω τους παράνομους ερωτύλους. Έτσι μπήκε και στο δωμάτιο που βρισκόμασταν με τη Βουλγάρα. Άνοιξε με φόρα την πόρτα με το όπλο προτεταμένο, μπήκε με έναν πήδο διατάζοντάς μας να μείνουμε με τα χέρια ψηλά –ποτέ δεν κατάλαβα πως το εννοούσε– και έμεινε εκεί να κοιτάει τον κανακάρη του, τον μονάκριβό του γιο, τσίτσιδο, με μια πουτάνα ανάμεσα στα πόδια του να του παίρνει πίπα. Εννοείται πως ο λουλούκος έγινε αμέσως γαριδάκι και έκανε καιρό να ξανακάνει την εμφάνισή του. Ίσως γι' αυτό να άργησα να ξεπαρθενευτώ. Επειδή φοβόμουν μην ξαναμπουκάρει ο μαλάκας ο μπάτσος.

Τέλος πάντων, ο Αλέκος έμεινε άφωνος. Δεν ήξερε πώς να το χειριστεί. Θα έπρεπε να κάνει κάτι σύντομα, γιατί κινδύνευε η ηθική του ακεραιότητα αν ανέβαιναν οι συνάδελφοί του και μας έβρισκαν σε αυτή τη φάση. Μέσα σε κλάσματα δευτερολέπτου έντυσε τη Βουλγάρα και με φυγάδευσε από το παράθυρο. Γύρισα σπίτι σαν τη βρεγμένη γάτα και τον περιμένα να επιστρέψει. Μου έσπασε το χέρι από το ξύλο. Ποτέ δεν τον κατάλαβα. Άλλοι πατεράδες στέλνουν με το ζόρι τους γιους τους να γαμήσουν από το φόβο μην τους βγουν πούστηδες, αυτός όμως προτίμησε να μου σπάσει το χέρι σε δύο σημεία. Η Βουλγάρα πιστεύω πως απελάθηκε την επομένη κιόλας.

Νομίζω πως πάντα τον μισούσα. Ήθελα να φύγω μακριά του. Μακριά κι από τη μάνα μου που τον έτρωγε στωικά στη μάπα, και δεν έλεγε κουβέντα. Γι' αυτό και σκίστηκε και πέρασα με την πρώτη στις Πανελλήνιες. Κι ας ήμουν από τους τελευταίους. Τι σημασία είχε. Ήμουν πια ελεύθερος. Ελεύθερος να ζήσω τη ζωή μου, να φάω και να πιω ό,τι ήθελα, να κόψω τα μαλλιά μου όπως ήθελα, να τρυπήσω τα αφτιά μου, να κάνω τατουάζ, να πίνω από το πρωί μέχρι το βράδυ και να παίζω ξύλο στις πορείες. Είχα αποκτήσει την πληρότητα, ζούσα στη νιρβάνα. Και μετά εμφανίστηκε η κωλόγρια, και η μάνα μου ξαναμπήκε στο πλάνο, ο πατέρας μου εμφανίστηκε ξανά με τη γαμημένη τη στολή του και η νοσοκόμα έβγαζε τις σεξουαλικές τις διαστροφές επάνω μου.

Και τώρα είμαι ξαπλωμένος στο κρεβάτι, δεν μπορώ να φάω, να πιω, να γαμήσω, δεν μπορώ καν να ανοίξω τα μάτια μου.

«Καλησπέρα, κυρία Γιώτα», άκουσα μια φωνή. Ο Πέτρος ήταν.

«Καλησπέρα, παιδί μου», του απάντησε με κουρασμένη φωνή η μάνα μου. «Τι

κάνεις;» τον ρώτησε περισσότερο από αίσθηση καθήκοντος παρά από ενδιαφέρον. Ο Πέτρος ανήκε σε αυτή τη μερίδα των ανθρώπων που αν τους έβλεπε η μάνα μου τη νύχτα, θα έσφιγγε την τσάντα της στο στήθος, θα κατέβαζε το βλέμμα και θα απομακρυνόταν σχεδόν τρέχοντας.

«Ε, πώς να είμαι. Ήρθα να δω τον Κώστα. Να σας ξεκουράσω και λίγο».

«Να 'σαι καλά, παιδί μου. Δε χρειάζεται όμως. Είμαι ξεκούραστη».

«Ε, τώρα», επέμεινε εκείνος. «Πηγαίνετε να πιείτε ένα καφέ στο κυλικείο. Καλό θα σας κάνει».

Με τα πολλά την έπεισε και η Γιώτα βγήκε από το δωμάτιο. Αμέσως ο Πέτρος, τράβηξε την κουρτίνα γύρω μας και άρχισε να παίζει με τον ορό μου.

«Σου 'φερα ένα δωράκι, φιλάρα, ό,τι πρέπει. Αν δε συνέλθεις και με αυτό, δε θα ξυπνήσεις ποτέ».

Ένωσα την ουσία να μπαίνει στο σώμα μου και ήταν σα να πετούσα. Σα να μην είχε συμβεί τίποτε απ' όλ' αυτά. Ήταν άψογο.

«Ρε μαλάκα, δεν πρόσεξες κι εσύ!» μου έλεγε ο Πέτρος.

Εγώ να προσέξω, βρε βλαμμένε! Αυτή δεν πρόσεξε.

«Μας έχεις λείψει! Αλλά θα γίνεις καλά, πού θα πάει».

Ναι, αύριο μεθαύριο βγαίνω. Μαλάκα.

Ο Πέτρος κάθισε πέντε λεπτά ακόμα. Είχε ανοίξει πάλι την κουρτίνα. Στο διπλανό κρεβάτι ήταν ξαπλωμένος ο Θύμιος.

Γεια σου Θύμιο.

«Γεια σου, Κώστα».

«Ε;» ρώτησε ο Πέτρος.

«Με τον Κώστα μιλάω», απάντησε ο Θύμιος.

«Ναι, καλά», είπε ο Πέτρος βγαίνοντας από το δωμάτιο, αφήνοντάς με με ένα νοερό χαμόγελο στα χείλη.

«Είσαι φτιαγμένος;» με ρώτησε ο Θύμιος.

Το κατά δύναμιν, του απάντησα εγώ, χωρίς να σκεφτώ τον Μπάμπη στο απέναντι κρεβάτι.

«Θα σε συλλάβω για χρήση, ρε ανάρχα!» άρχισε να μου φωνάζει εκείνος, αλλά κανείς μας δεν του έδωσε σημασία. Μέχρι να επιστρέψει η μάνα μου, τα πάντα είχαν ηρεμήσει, ο Θύμιος κοιμόταν, ο Μπάμπης κοιτούσε το υπερπέραν κι εγώ έβλεπα χρώματα.

Οι μέρες περνούν βασανιστικά αργά όταν είσαι σε κώμα. Κανείς δε σου μιλάει, κανείς δεν είναι ικανός να κάνει μια συζήτηση μαζί σου, άσε που όλοι νομίζουν πως επειδή έχεις κλειστά τα μάτια και δεν αντιδράς, έχεις κουφαθεί κιάλας και λένε τα αίσχη μπροστά σου. Αναρωτιούνται δυνατά αν θα ξυπνήσεις ποτέ, αν θα γίνουν όλα όπως πριν – δε σου φτάνουν οι δικές σου αγωνίες, πρέπει να ακούς και των άλλων. Νιώθουν την ανάγκη να τονίζουν ότι βρομάει το στόμα σου, ότι μυρίζεις αρρωστίλα, ότι είσαι σα να μην έχεις πλυθεί ένα μήνα.

Εκείνες τις ώρες θέλω να σηκωθώ και να αρχίσω να ουρλιάζω. Φυσικά και βρομάω! Δεν έχω πλυθεί σαν άνθρωπος εδώ και μήνες! Εσείς μου έρχεστε εδώ μέσα από τα σπιτάκια σας και όλο γκρινιάζετε! Εγώ κατουράω σε σωληνάκι και χέζω σε πάνα. Ο κώλος μου έχει ανοίξει, το ίδιο και η πλάτη μου και οι αγκώνες μου είναι δύο κόκκινες πληγές.

Οπότε μη μου μιλάτε εμένα για μπόχα. Την ξέρω καλύτερα από εσάς. Εμένα μου μυρίζει περισσότερο!

Τις τελευταίες μέρες νιώθω πως τα πράγματα δεν πάνε πολύ καλά. Δύο τρεις φορές χρειάστηκε και με μετέφεραν στην εντατική. Σταμάτησε είπαν η καρδιά μου. Μου έκαναν ηλεκτροσόκ και επανήλθα. Δεν το ένιωσα να συμβαίνει. Απλώς κάποια στιγμή η καρδιά σταμάτησε. Δεν ένιωσα πόνο. Δεν πάθαινα έμφραγμα. Την τρίτη φορά που συνέβη αυτό –χθες– μου χώσανε και κάτι άλλα σωληνάκια. Χθες σταμάτησε και η αναπνοή μου, και με έχουν στα μηχανήματα. Ούτε και αυτό κατάλαβα πώς συνέβη. Απλώς κάποια στιγμή κουράστηκα να αναπνέω. Ένωσα να έχουν πιαστεί οι μύες της κοιλιάς μου, όλο ανέβα-κατέβα. Έτσι απλά σταμάτησα. Η μάνα μου χέστηκε επάνω της. Άρχισε να φωνάζει γιατρούς και νοσοκόμες, όκι πως έσπευσαν, τους πήρε κανένα τέταρτο μέχρι να εμφανιστούν, ευτυχώς είχα το οξυγόνο μόνιμα στουπωμένο στα ρουθούνια. Με πήραν πάλι στην εντατική, με έψαξαν από εδώ, με έψαξαν από εκεί, δε βρήκαν κανένα πρόβλημα – εκτός από τα γνωστά.

«Κυρία μου, ο εγκέφαλος του γιου σας σταματάει να δουλεύει. Ήδη έκανε την καρδιά να σταματήσει τρεις φορές και σήμερα του σταμάτησε την αναπνοή. Έχω την εντύπωση πως ο γιος σας κουράστηκε», είπε ο γιατρός με ύφος στη μάνα μου.

Τι λες, ρε μαλάκα; Ποιος κουράστηκε; Περίμενε να γίνω καλά και θα δεις τι έχει να γίνει! Λαμπάδα θα στο κάνω το νοσοκομείο! Μαλάκα, ε, μαλάκα!

«Δηλαδή, γιατρέ, τι εννοείτε;»

Τι να εννοεί, ρε μάνα, τι να εννοεί. Εννοεί πως θέλει να με στείλει στα θυμαράκια.

Αδιάβαστο. Να κόψει την παροχή. Να κλείσει τους διακόπτες. Να μου γαμήσει τα πάτερα.

«Κυρία μου, ο γιος σας είναι δεδομένο πως δε θα συνέλθει. Είναι σε αυτή την κατάσταση χωρίς καμία βελτίωση εδώ και μισό χρόνο. Θα πρέπει να πάρετε κάποια απόφαση με το σύζυγό σας».

Χρειάζομαι ένα τσιγάρο.

«Να σταματήσουμε τα μηχανήματα;»

«Να τον βγάλετε από το μαρτύριο. Δεν μπορούμε να ξέρουμε τι συμβαίνει σε έναν άνθρωπο σε αυτή την κατάσταση, το μόνο που είναι σίγουρο είναι πως δεν μπορεί να μιλήσει κανείς για ποιότητα ζωής. Κάποια στιγμή θα πεθάνει. Εσείς μπορείτε να αποφασίσετε αν θα είναι γρήγορα και ανώδυνα, ή αν θέλετε να ταλαιπωρηθείτε και εσείς και ο γιος σας».

Ένα τσιγάρο, ρε παιδιά! Δεν μπορεί να μην υπάρχει ένα τσιγάρο!

«Θα πρέπει να το συζητήσω με τον άντρα μου».

Τώρα σωθήκαμε!

Άκουσα το γιατρό να απομακρύνεται και τη μάνα μου να κάθεται πάλι στην καρέκλα και να βάζει τα κλάματα. Τι να σου πω, ρε μάνα, τι να σου πω. Κάθεσαι και ακούς τον κάθε μαλάκα. Και για να αποφασίσεις τι θα κάνεις πρέπει να το συζητήσεις με τον Αλέκο; Αυτός θα με φάει λάχανο από το φόβο μήπως συνέλθω και συνεχίσω να τον ντροπιάζω. Πρέπει να δράσω. Πρέπει κάτι να κάνω. Να καταλάβουν πως ακούω, πως νιώθω, πως απλά δεν μπορώ να επικοινωνήσω μαζί τους.

Οι μέρες περνούν αργά. Η Κυριακή αργεί να έρθει. Ούτε ο Θύμιος μπορεί να μου φτιάξει το κέφι, ούτε ο Μπάμπης που χτυπιέται και ωρύεται, γιατί η κόρη του έφερε το γκόμμενο στο νοσοκομείο, έναν μαλλιό με κράνος στο χέρι και σκουλαρίκια. Προσπαθώ να

ηρεμήσω. Σκέφτομαι πως κάτι θα συμβεί, κάπως θα το ξεπεράσουμε κι αυτό και θα επιστρέψουμε στην παλιά μας καθημερινότητα, στη ρουτίνα μας, εγώ με τα φιλαράκια στα Εξάρχεια, ο πατέρας μου στο Τμήμα να κάνει ντου στα μπουρδέλα και η μάνα μου να καθαρίζει φασολάκια στο σπίτι. Α, ναι, έχω και μια αδερφή... Αυτή την ξέχασα. Αυτή μπορεί να κάνει ότι κάνει κάθε μέρα. Χέστηκα.

Τόσες μέρες τώρα, από τότε που ο μαλάκας ο γιατρός πρότεινε στη μάνα μου την έσχατη λύση, προσπαθώ να κουνηθώ, να πείσω τον εγκέφαλό μου να κουνήσει το δάχτυλο του χεριού μου. Δεν ξέρω γιατί αυτό. Μου φαίνεται πιο εύκολο από τα υπόλοιπα. Πιέζομαι και προσπαθώ περισσότερο απ' όσο αντέχω. Το ξέρω. Από την πολλή την πίεση χέστηκα ήδη τρεις φορές – είναι και ο φόβος μου, είναι Κυριακή σήμερα, θα έρθει ο Αλέκος να με δει. Ο γιατρός είπε πως το χέσιμο είναι αποτέλεσμα ενός ακόμη κατεστραμμένου κομματιού του εγκεφάλου μου.

«Δεν έχει πια κανέναν έλεγχο στο σώμα του. Το τέλος είναι κοντά».

Αν μπορούσα θα σε μούντζωνα.

Μόλις μπήκε ο Αλέκος, παρέλυσα. Τρόπος του λέγειν βέβαια, γιατί όταν είσαι σε κώμα, είσαι ούτως ή άλλως παράλυτος. Για λόγους που δεν καταλαβαίνω βγήκαν από το δωμάτιο για να συζητήσουν με τη μάνα μου. Προσπάθησα να στήσω αφτί, αλλά είναι αδύνατο. Στα νοσοκομεία ο κόσμος είναι συνηθισμένος να μιλάει ψιθυριστά. Δεν άργησαν να ξαναμπούν μέσα. Η μάνα μου είναι κλαμένη και ο πατέρας μου φοράει στο πρόσωπο μια σφιγμένη μάσκα. Πίσω του ακολουθεί ο γιατρός με τη νοσοκόμα. Αγχώθηκα. Πρέπει να δράσω. Να κάνω κάτι.

Με πλησιάζουν. Η μάνα μου στέκεται στα πόδια του κρεβατιού. Ο πατέρας μου βγάζει το καπέλο του. Φόρα το! Η νοσοκόμα έρχεται από τα αριστερά μου, πλησιάζει τα μηχανήματα. Πρέπει να δράσω! Όχι, κάτω τα χέρια σου, μωρή μαλακισμένη, θα σε -----

Ακούστηκε το συνεχόμενο μπζιιιιιι από το μηχάνημα που παρακολουθούσε μέχρι πριν από λίγα δευτερόλεπτα την καρδιά του Κώστα. Η μητέρα του άρχισε πάλι να κλαίει. Ο πατέρας του προσπαθεί να μείνει ψύχραιμος. Όπως απομακρυνόταν ο γιατρός, πρόσεξε το δεξιό χέρι του αποθανόντα. Με έκπληξη συνειδητοποίησε πως λίγο πριν σταματήσουν τα μηχανήματα, ο Κώστας κουνήθηκε. Ένα κωλοδάχτυλο διαγραφόταν ξεκάθαρα πάνω στο λευκό σεντόνι. Ο γιατρός κάλυψε γρήγορα γρήγορα το χέρι με το κουβερλί, για να μη χρειαστεί να εξηγήσει ποτέ σε κανέναν πως ίσως και να είχε κάνει λάθος και ο Κώστας να συνερχόταν αργά ή γρήγορα. Άλλωστε χρειάζονταν το κρεβάτι. (δε)